

El passat dia 3 de desembre, amb el títol “La crisi financera i el crac de l’economia Espanyola: Una oportunitat de futur”, ens endinsarem en conèixer, de la ma d’Antoni Garrell , els orígens i les causes de la crisi financera mundial i les raons per les quals el seu impacte es molt més gran a Espanya, i alhora algunes de les actuacions per accelerar la seva finalització i reprendre el camí del creixement; una crisi que finalitzarà “quant el creixement permeti generar ocupació, aquesta hauria d’esser la prioritat”.

La conferència tingué tres parts, en la primera després d’explicar la importància del crèdit en el model econòmic actual, i de recordar-nos a nivell macroeconòmic el funcionament de l’economia tot detallant que el creixement espanyol, tot generant ocupació, estava originat per la disponibilitat del crèdit, emparat en l’estalvi d’altres països, i el tipus d’interès negatiu que esperonaven el consum intern i la construcció, un creixement que generava un fort endeutament extern i a la vegada un creixent dèficit comercial, ja que si bé creixien les exportacions, molt més creixien les importacions, es detallaren les febleses del model espanyol sistemàticament denunciades, i també ignorades. Uns fets ja denunciats, posant com exemple el *“European Competitiveness Report que el 2007, que explicava que la productivitat per treballador en l’Estat espanyol només havia augmentat un 0,8% al 2006, un increment llunyà al 7% de Letònia, al de països del G7 com Alemanya amb un 2,7%, o a l’1,5% de la mitjana de la Unió”*, o els informes de l’ANECA i Adecco que explicaven que *“El salari mig dels titulats universitaris després de 5 anys d’inserció en el mercat laboral, era de 1.414€, qunt de mitjana a Alemanya o Noruega era de 4.000€, i que els salaris a nivell generals a Espanya eren 10 mil euros inferiors a la mitjà de la Unió que es situava en uns 32 mil euros, retribucions que entre el 2002-2006, es va allunyar de la mitjana europea al créixer sols un 1,3%, mentre que en la Unió s’incrementà un 3,9%.”*.

En la segona part es detallaren els orígens i les fases de la crisi financera mundial, tot recordant que el origen estava en les hipoteques subprime, que es *“repartiren a tot el món a través dels mercats financers”*, uns crèdits que al 2007 representaven el *“12,5% del mercat Hipotecari dels Estats Units”*, una modalitat de crèdit que s’atorga a persones amb antecedents morosos o d’impagats, i que per aquest motiu el tipus d’interès es superior a la mitjana dels tipus d’interès dels crèdits prime atorgats als bons clients.. Una crisi financera mundial que comporta: *“L’enduriment de la concessió dels crèdits, ja que el diner està menys disponible, i els bancs han de retenir els diners per aconseguir líquides per afrontar els venciments dels seus crèdits, la manca de crèdit fa que els diners no flueixen a les empreses ni als consumidors, els quals no compren, les empreses no produeixen, la necessitat de recursos humans disminueix i l’atur comença a escalar posicions”*. Una crisi global que ha Espanya be acompanyada d’una baixa productivitat que dificulta la competitivitat en els mercats internacionals, i dels excessos de la construcció que amb el seu estoc de pisos té una molts recursos financers captius.

En la tercera part, s’enumeraven les actuacions requerides i possibles per sortir de la crisi, tant a nivell individual, fent una crida a recolzar les administracions local, tot explicant la meritòria actuació dels ajuntaments com el del nostre poble, com les actuacions que hauria d’emprendre les Administracions, -prestant una especial atenció als joves i a la internacionalització-, i finalment les actuacions que han de regir l’activitat empresarial. Finalitzant la seva intervenció indicant que *“moltes son les coses que no hem fet i podem fer, conseqüentment hem de fugir del pessimisme i animar-nos a treballar, ja que sabem el que hem de fer podem capgirar la situació i accelerar la recuperació”*.